

رفتن مبارک، و تظاهرات مبارک !!

طنزنامه هفتگی "گل آقا" را که به یاد دارید؟ همان اولین نشریه فکاهی پس از انقلاب، که متأسفانه با درگذشت مدیرش "کیومرث صابری" تا سال ۱۳۸۱ بیشتر دوام نیاورد. خدا رحمت کند، گل آقا ستونی داشت به نام "صد سال بعد در همین روز!" که طنزی بود وارونه ستون: "صد سال قبل در همین روز" که رادیو و برخی مطبوعات از آن استفاده می‌کردند. در یکی از روزها در پیش بینی‌های ستون صد سال بعد، طنزی به این مضمون نوشته بود:

"امروز نهضت آزادی ایران که در يك قرن و اندی گذشته همواره صلاحیتش برای شرکت در انتخابات توسط شورای نگهبان رد شده است، بار دیگر کاندیداهائی را برای رقابت‌های انتخاباتی معرفی کرد!!"

یکی از دوستان که او هم این طنز را خوانده بود، می‌گفت: "یکی نیست از این گل آقا بپرسه مگه شما در شکایت از سارقی که اموال تونو دزدیده، تا از چنگش درنیارین تسلیم میشین که ما تسلیم بشیم؟ انتخابات حق مردم، این حاکمیت که رأی مارو دزدیده و با شورای نگهبانش بازم داره می‌دزده، باید اینقدر پوست کلفتی کنیم تا از چنگش درآریم!" دعوت به تظاهرات و شرکت در آن نیز همین حالت را دارد؛ اگر صد سال هم وزارت کشور اجازه ندهد و دولت، سپاه سلم و تور را هم تجهیز کند، تسلیم نمی‌شویم. تظاهرات مسالمت آمیز حق مسلم قانونی ماست که مانند رأی‌مان دائماً دزدیده می‌شود.

فلسفه شرکت در انتخابات از همان دوران نهضت ملی دوران مصدق هم این بود که: "ما شرکت می‌کنیم، یا پیروز می‌شویم، یا افشا می‌کنیم"، آنها ادعا می‌کنند ما در میان مردم زمینه و طرفدار نداریم، اگر نبائیم، می‌گویند نگفتیم؟ دیدند آبرویشان می‌رود و بی‌اعتباری‌شان ثابت می‌شود! ما می‌رویم تا دروغ گوئی‌شان را در آزاد بودن انتخابات عملاً به مردم نشان دهیم. همین خودش کمتر از انتخاب شدن نیست، مگر انتخاب شدن برای مبارزه با ظلم و فساد نیست؟ با انتخاب نشدن هم می‌توان همان کار را کرد!

از آن گذشته، همانطور که در کشورهای استبدادزده فقط هنگام انتخابات است که حاکمان نیاز دارند برای گرم کردن تنور انتخابات و نمایش آزادی و دموکراسی، مختصر آزادی و امکان تنفسی به مخالفان بدهند، در موقعیت‌های ملی و مناسبت‌هایی همچون تجلیل از پیروزی مردم تونس و مصر، چنین مانورهای مسالمت آمیز و قانونی، مستبدان را آچمز کرده و در دو راهی بد و بدتر قرار می‌دهد که خود پیروزی بزرگی است.

به آنها که آیه یأس می‌خوانند و می‌گویند آزموده را آزمودن خطاست و سیل سرکوب‌گران مسیر انقلاب تا آزادی را خواهد پوشاند، باید گفت همین صف آرائی سپاه رهبری در برابر ملت و سرکوب و سکوت، از هر سرودی در بلند مدت رساتر است. این را تاریخ نشان داده و امروز استعفای فرعون مصر مبارک‌تر کرده است.

چراغ آزادی و عدالت خواهی را باید همچنان فروزنده نگه داشت، سوخت این چراغ را سرکوب‌گران با ستمگری‌شان تأمین می‌کنند. ارتش مصر در کنار مردم قرار گرفت آبرومند شد، نیروهائی که در برابر مردم قرار می‌گیرند، جز بی‌آبرویی و زوال خودشان عاقبتی ندارند.

می‌گویند لشکر مورچه‌ها اگر همه بیرون بیایند، فیل را هم از پای در می‌آورند، بگذار سرکوب‌گران مسیر خیابان انقلاب را کنترل کنند، کافی است دو برابر مردمی که معمولاً بیرون خانه هستند، در روز و ساعت راه پیمائی به خیابان‌ها بیایند، در اینصورت همه فضای تهران و شهرستان‌ها از جمعیت انباشته خواهد شد و همه شهرها يك پارچه شاهد این شور و شعار خواهند گشت. اصلاً پیروزی انسان در مسیر رقم می‌خورد، نه در مقصد! شوق مقصد است که ما را می‌سازد، نه خود مقصد!

دنیا دار صبر و استقامت است، پیروزی امروز مصر نشان داد که ملت‌های مقاوم در مطالبه حقوق غصب شده خود، سرانجام پیروز می‌شوند. این تجربه مستمر تاریخ و قانون خدائی است:

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، به صورت فردی و جمعی پایداری کنید، با یکدیگر ارتباط برقرار کنید و پروای خدائی داشته باشید، باشد که پیروز شوید. (آل عمران ۱۹۹)

عبدالعلی بازرگان

جمعه ۲۲ بهمن ۱۳۸۹ برابر با ۱۱ فوریه ۲۰۱۱